

delsen af Firserne, at Telefonen kom i Brug — se vi, at medens Antallet af mellemrigste Telegrammer er i stadig Stigning, stige de indenrigste Telegrammer derimod mindre stærkt, saaledes at i dette Jemaar var de mellemrigste Telegrammers Antal vokset til 78 pCt. af de indenrigste. Denne Bevægelse fortsattes derefter saaledes, at i det næste Jemaar 1885—89 vare de mellemrigste Telegrammer stegne til 87 pCt. af de indenrigste, og i de sidste tre Aar 1890—92 til 97 pCt. Altsaa med andre Ord, medens der for 15 Aar siden veksledes næsten en halv Gang flere Telegrammer i Udlandet, end der veksledes med Udlandet, ere de to Tal nu omtrent lige. Hvis den indenlandste Telegrafkorrespondance i disse Aar var stegen i samme Forhold som den udenrigste, vilde vi have fuldstændig Dækning for vore Telegrafudgifter og slet ingen Underbalance. De indenrigste Telegrammer ere fra 1875 til 1892 kun blevne forøgede med 62 pCt., medens de mellemrigste ere blevne forøgede med 128 pCt., altsaa en forholdsvis Stigning paa mere end det dobbelte. Nu siger den ærede Ordfører, at han meget vilde ønske, at Staten skulde overtage ogsaa Telefonanlægene; derved vilde der opnaas en betydelig samfundsøkonomisk Binding, og saa vilde Staten være Herre over Taksterne, den vilde have fri Raadighed over, hvorledes den vilde sætte dem uden at behøve at frygte for Konkurrencen. Ja, det er ganske vist, at hvis Staten overtog Telefonen, vilde den blive Herre over hele Moleviten, og kunde bevirke, at vi ogsaa kom til at betale meget dyrere for at saa Lov til at telefonere; men det er ikke nogen Fornøjelse dette, at Staten skal overtage alt for at gøre det dyrere og mindre godt, end private kunne gøre det. Hvis vi følge samme Fremgangsmaade, som andre Lande af lignende Størrelse følge paa Telegrafvæsenets Omraade, vilde vi sætte Telegramtaksterne ned i Stedet for op, og saaledes trække en større Korrespondance til og bevirke, at en hel Del Mennesker, som nu sjældent benytte Telegrafen, vilde benytte den meget hyppigere. Thi deri giver jeg den ærede Ordfører Ret — og naar han udtalte, at han ikke er bleven gendrevet paa dette Punkt, saa falder det mig slet ikke ind at ville gendrive ham — at det kun er en forholdsvis ringe Del af Befolkningen, der i noget synderligt Omfang benytter Telegrafen. Men det er netop dette, som er det uheldige, og som der skulde raades Bod paa; hvis der var flere, der benyttede den, vilde Indtægten blive saa meget større. Hvis man vil sammenligne Telegrafens Benyttelse her i Landet med dens Benyttelse i Udlandet,

har jeg nogle Tal fra 1890, der oplyse følgende: I 1890 var Antallet af Telegrammer, der afsendtes i England, 166 pr. 100 Indbyggere, i Frankrig 97, i Svejts 88, i Holland 63, i Belgien 60, i Norge 58 — men for Danmarks Vedkommende var Tallet kun 37. Altsaa dette viser just, i hvilket ringe Omfang Telegrafen bliver benyttet hos os. Og naar den ærede Ordfører nævnedes, at blandt de Lande, hvis Takster jeg omtalte i Gaar, staar Thysslands Takst temmelig nær ved den, som nu foreslaas for os, saa er det ganske rigtigt; men Forholdet er da ogsaa det, at Telegrafens Benyttelse i Thyssland er forholdsvis meget ringe, nemlig kun 42 Telegrammer pr. 100 Indbyggere, altsaa ikke meget større end hos os. I øvrigt tør man vistnok sige, at en væsentlig Grund til, at Telegrafen særlig paa Landet bliver saa lidt benyttet, er den, at der ofte er meget betydelige Omkostninger ved at bringe Telegrammet fra Stationen ud til vedkommendes Bopæl. Denne Bekostning bliver jo saa stor, at Udgiften til selve Telegrammet spiller en forholdsvis mindre Rolle, og man kan ikke undre sig over, at den almindelige Befolkning paa Landet i Reglen ikke finder at kunne have Anledning til at benytte et saa kostbart Meddelelsesmiddel. Men at det er af Interesse for Befolkningen, ogsaa for den almene Befolkning, at have en Telegrafstation til sin Raadighed, fremgaar tilstrækkelig tydeligt af de stadige Andragender, som fremkomme derom, og det bedste Vidnesbyrd er vel ogsaa det, at dette Ting har besluttet Oprettelsen af en Mængde smaa Telegrafstationer, naaget det fornødt sig har maattet sige sig selv, at en direkte Forrentning, et direkte Vederlag for Udgifterne kunde man ikke vente sig. — Maatte jeg over for den ærede Minister endnu gøre den Bemærkning, at det syntes mig, at Ministeren lagde en Hovedvægt paa at godtgøre, at Folketinget ved at vedtage en Forhøjelse af Telegramtaksterne skulde være i Overensstemmelse med sit hidtil vedtagne Standpunkt. Jeg kan ikke nægte, at dette er en Opfattelse, som er mig noget overraskende. Den ærede Minister henviser til, at for 20 Aar siden, den Gang Telegramtaksterne bleve nedsatte administrativt, uden at Folketinget blev spurgt, var der en hel Del Misforståelse her i Tinget og i Finansudvalget. Men det forekommer mig dog egentlig ikke, at man kan søge et Argument for, at Folketinget nu bør beslutte en Forhøjelse af Taksterne, deri at man den Gang ikke syntes om, at Taksten blev forandret administrativt Vej uden Rigsdagens Medvirken. Og selv om der den Gang tillige